

Vissa hundar sätter ett stort tassavtryck i våra hjärtan och de finns väldigt ofta i tankarna...

Vår älskade "Qonnie" Red Tails Qrusidull är en av dessa.

Hon var en underbar mor till sin första kull och tog hand om dem på ett sätt som var perfekt. Vi har valprummet bredvid vårt sovrum för att kunna vara nära de små och för att mamman ska kunna lämna dem och lägga sig i vår säng och vila. När jag kom upp en kväll så låg Qonnie med alla valparna i vår säng och sov. Hon hade burit dem en och en och lagt dem i vår säng. Det blev en grind in till valprummet för det var inte så lyckat att ha dem liggandes i sängen utan uppsyn. När kvällen kom tog vi bort grinden och somnade gott. Jag vaknade med att det pep i mitt öra..... Jo då Qonnie hade börjat flytta valparna igen till vår säng! Tydligt bästa platsen enligt henne.

När valparna blev större fick de flytta ner till det större valprummet och allt var frid och fröjd tills den dagen hon kom bärande med en valp för att komma in och titta på TV med oss. Vi skrattade gott åt henne varmed hon glatt sprang iväg för att hämta nästa valp. Dessa veckor hade vi alla valparna med oss i vardagsrummet då var Qonnie väldigt nöjd.

Valparna flyttade till sina hem och Qonnie njöt av sitt liv utan dessa små troll. En kväll när Tommy gick in i vardagsrummet för att titta på TV ropade han till mig; Det ligger en igelkotte i soffan! Hm har han blivit stollig tänkte jag! Mycket riktigt där låg en liten igelkott unge och sov så gott. Qonnie vaktade den lille noga och var helt överlycklig över sin lilla baby. Vi kollade igenom ungen och den var helt oskadd, den plirade på mig med sina små pepparkorn till ögon och undrade nog vad den gjorde här i soffan. Förmaningar till Qonnie att så gör man inte hjälpte inte ett dugg. Hon var bara glad och lycklig. Jag tog den lille ungen med ut och skulle börja leta

efter hennes familj, det fixade Qonnie hur lätt som helst, följ mig så hon och naturligtvis visste hon var mor igelkott och 2 syskon fanns. Återföreningen med sin familj gick bra och vi gick in igen.

Nästa dag satt jag på verandan när Qonnie kom med en liten igelkott i munnen igen. Hon la den varsamt i mitt knä och sprang iväg igen för att hämta nästa unge och lämna till mig.

Denna höst var ett evigt "lämna tillbaka igelkotte barn till sin mor". Qonnie älskade detta och när de till sist försvann så satt hon ofta vid hålet i staketet där de kom in på vår tomt och väntade.

När det var en ensam igelkott på vår tomt då blev Qonnie tokig, hon brölade som en älg och var totalt vild. Det var bara att ge sig ut på tomten och lyfta över dem från vår tomt. Då var hon nöjd och glad igen. Helt klart var att stora igelkottar bär man inte på! Qonnies bror Qosmos försökte sig också på att bära igelkotte, det var tyvärr en stor och ganska ilsken igelkott som han träffade. Igelkotten klarade sig ganska bra förutom att några av hans vassa tag-

gar satt i Qosmos läppar. Det var bara att dra ut taggarna en och en, Qosmos skrek i högan sky och jag drog och var arg på honom. Efter det tittar han inte åt en igelkott igen, hellre fly än illa fåtta är hans motto.

Nu när vi ser våra igelkottar så går alltid tankarna till vår ljuva Qonnie och saknaden är lika stor nu som den dagen när hon fick vandra till de sälla jaktmarkerna där hon förmodligen har massor av ungar att se till.

(Jag lyckades tyvärr aldrig fånga Qonnie med sin lille vän med kameran så det blev ett litet montage istället)

Qonnies matte Anne

